

DRUŠTVENE NOVICE NEWS FROM SOCIETIES

NOVICA ZVEZE GEODETOV SLOVENIJE, MEDNARODNE DEJAVNOSTI

SKUPŠČINA ZVEZE GEODETOV SLOVENIJE

Člani geodetskih društev in preostali predstavniki geodetske stroke smo se malo pozneje kot prejšnja leta – že krepko v jesenskem času – zbrali na redni letni skupščini Zveze geodetov Slovenije. Skupščina je potekala 23. oktobra 2019 v prostorih gostilne Čad v Ljubljani. Predsednik Zveze geodetov Slovenije mag. Blaž Mozetič je v uvodu pozdravil vse navzoče ter preveril sklepčnost skupščine. Udeležba je bila izjemna, saj so bila zastopana vsa geodetska društva z delegati s pooblastili predsednikov društev. S tem je bila zagotovljena takojšnja sklepčnost skupščine. Po uvodnem pozdravu predsednika smo soglasno izvolili delovno predsedstvo (predsednik in dva člana) skupščine. V nadaljevanju je vodenje prevzel Milan Brajnik, predsednik delovnega predsedstva, ter podal predlog za dnevni red skupščine.

Glavna tema je bilo poročilo predsednika Zveze geodetov Slovenije za leto 2018, v katerem je navedel ključne dejavnosti, izvedene v letu 2018. Poudaril je, da želi geodezija postati vodilna stroka, in se zavalil za pomoč ter vzpodbude na vseh področjih; dejavnosti so bile odmevne, predvsem Geodetski dan,

v okviru katerega so potekale tudi vzporedne aktivnosti. Seveda pa je treba tako kot v drugih panogah tudi v naši stroki skupaj graditi prihodnost, slediti novostim in načrtovati. Tako je bil podan predlog programa za leti 2019 in 2020, katerega prednostne naloge so organizacija 48. Geodetskega dneva, izdajanje Geodetskega vestnika, delovanje sekcij in mednarodno sodelovanje s kolegi iz sosednjih držav. Na skupščini je član društva predlagal, naj Zveza geodetov Slovenije nagovori s pobudo članom društev, da bi odstotek od odmere dohodnine namenili za delovanje svojega društva oziroma zveze.

Uradni del skupščine smo nadaljevali z druženjem, pogovorom, izmenjavo mnenj, idej, dilem ter iskanjem novih možnosti sodelovanja.

Zapisala: Jožica Marinko, e-naslov: jozica.marinko@gov.si

NOVICE LJUBLJANSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA

IZLET ČLANOV LGD NA REKO ZRMANJO, NA OTOK ZLARIN IN V ŠIBENIK

Prvi sončni žarki so nas pozdravili v Liki. Bil je zadnji petek v septembru. Nebo brez oblaka je obetalo lep dan. Veriga Velebita je bila jasno izrisana na nebesni modrini, ob njenem vznožju so se mistično vlekle meglice. Odenki zgodnje jeseni so popestrili pokrajino. Jutranja kavica med medvedi in merjasci je pregnala še zadnje sledove zaspanosti. Ob izobilju geoloških in vodnogospodarskih podatkov smo prečkali Velebit in se spustili v Obrovac, depresivno mestece na obali reke Zrmanje. Lepotica in zver. Lepotica je zelena reka, ki izvira pod Velebitom in se po slabih 80 kilometrih toka izlije v Novigradsko morje. Na svoji poti je ustvarila več brzic in slapov. V spodnjem toku je v apnenčast svet zarezala globok kanjon.

Pod mostom v Obrovcu se je približno polovica potnikov vkrcala na dve barki. Čolna sta rezala mirno gladino, od valov so se odbijali sončni žarki. V ločju ob reki so gnezdile ptice. Drseli smo mimo pokopališča, zadnjega znaka civilizacije. Kanjon se je ožil, stene so bile vse višje. Tvorile so različne oblike in se prelivale v premnogih barvnih odenkih. Tišino je motilo le tiho brnenje ladijskih motorjev. Čez čas so se skale razmaknile in pred nami se je odprlo morje. Sredi morja, ki je nastalo kot potopljen rečna dolina, smo prebudili par labodov. Ponovno smo lahko občudovali visoke špice Velebita, skupino velikanov med njimi, imenovanih Tulove grede, trak avtoceste, ki vijuga po pobočju masiva, viadukte, ki jo podpirajo. Razkrila sta se nam maslenička mostova – »novi« avtocestni, ki je sive barve, in rdeči »stari«, ki je zamenjal prejšnjega, porušenega v zadnji vojni. Barki sta zapluli v pristanišče, kjer je že čakala druga polovica potnikov, ki je odplula proti Obrovcu. Razkropili smo se po malem pristaniškem mestecu. Eni so gasili žejo v najbližji konobi, druge je radovednost gnala na strme stopnice proti ostankom gradu iz 13. stoletja. Poplašani smo bili s prelepim razgledom. Odpeljali smo se nazaj v Obrovac po potnike, ki so pluli proti toku. Želodce smo napolnili v Mičanovih dvorih nad mestom. Mešano meso na žaru, riž, hrustljivo zapečen

krompirček in »pita od rogača« v spremstvu domače kapljice ali piva so nam povrnili moči.

Še tretjič smo se spustili do Obrovca ter pot nadaljevali do »vidikovca«, razgledne točke visoko nad bleščečo gladino reke Zrmanje. Razgled je bil fantastičen. Okoli nas je dišalo po materini dušici. Za nami se je pripeljala kolona terenskih vozil, polna turistov na fotosafariju. Medtem ko smo pešачili, so se turisti pripeljali prav do roba pečin, poskakali ven, poslikali in odbrzeli naprej. Kraje, kjer so snemali Vinetouja in jih je tod okoli kar nekaj, obiskujejo predvsem nemški turisti. Pozno popoldan smo prispeli v Primošten, majhno ribiško mesto na polotočku. Spopadli smo se s stopnicami hotela Zora, s treh strani obdanega z morjem. Ob sončnem zahodu smo ujeli še kopanje v njegovem osvežilno topllem objemu. Nekaj potnikov se je po večerji odpravilo v mesto, ostali smo v preostanku petkovih ur odpravljali posledice prekratke noči.

Sobota je bila namenjena vzponu na Klepec, najvišji vrh otoka Zlarin. Otok, ki je del šibeniškega arhipelaga, je slabe pol ure plovbe oddaljen od Šibenika. Na njem sta le dve naselji, Zlarin in Borovica, ki pa je že dolgo prazna. Arheološke najdbe pričajo, da je bil otok naseljen že v kameni dobi. Prebivalci so se menjavali – Iliri, Rimljani in Slovani. Ime Zlarin se v dokumentih prvič omenja kot del Šibenika leta 1245. O imenu je več teorij, ena od njih omenja Zlatni otok, druga se opira na feničanski izraz za otočje Zarim. Prebivalci so živeli od vinogradništva, oljkarstva, ribolova, ladijskih prevozov, pridelovanja zelišč, predvsem bolhača, ter nabiranja koral. Danes je otok razglašen za eko-otok. Je tudi eden najbolj zelenih, bogato poraščen z borovci. Plastika je tu nezaželena. Zlarinčani se po cestah vozijo s kolesi in v električnih vozilih, imenovanih »papamobili«. Preživljajo se predvsem s turizmom in obujanjem tradicije obdelave koral. Ohranjajo stare običaje in starinsko podobo mesta. Uredili in markirali so več pohodniških poti. V eno od njih smo zagrizli geodeti. Sprva smo uživali v senci borovcev, ki bogato prekrivajo otok. Kmalu so se nam odprli pogledi na Šibenik, Vodice in bližnje otoke. Na 169 metrov smo se povzpeli vsi, tudi najstarejši udeleženeec, ki si je naložil že deveti križ. Vrh je označen s kupom kamenja, zraven je majhno zaklonišče. Pot smo nadaljevali po grebenu, ki na zahodni strani obrobja otok. Nagrajeni smo bili še z razgledom na odprto morje in najbolj oddaljene otoke Vis, Biševo in na vulkansko piramido Jabuke. Po rodovitni dolini smo se vrnili v mestece Zlarin in uživali v kosilu, počitku in plavanju. Zvečer nas je barka popeljala nazaj v Šibenik, narava pa nam je postregla z lepim sončnim zahodom. Tokrat smo si skoraj vsi privoščili še večerni sprehod po slikovitih ulicah Primoštena. Povzpeli smo se do cerkve sv. Jurija, zgrajene v 15. stoletju na najvišji točki otoka, ki so ga kasneje povezali s kopnim. Večer smo zaključili ob klepetu na terasah bližnjih konob.

Nedeljsko jutro nas je ponovno razvajalo s sončnimi žarki. Kdor je dovolj zgodaj vstal, je še lahko zaplaval v morju. Na povratku smo se ustavili v Šibeniku, najstarejšem mestu na obali, ki so ga ustanovili Hrvati. Pravijo mu tudi Krešimirjevo mesto, po kralju Petru Krešimiru. Šibenik je rojstno mesto Dražena Petroviča, z njegovim spomenikom ob košarkarskem igrišču. Šibenik je mesto, ki je drugo na svetu dobilo ulično razsvetlavo, in to le dan po odprtju elektrarne na Krki. Šibenik je mesto s štirimi mogočnimi trdnjavami in mesto med dvema krajinskima parkoma – Krko na celini in Kornati na morju. Šibenik ima dva vpisa v Unescov seznam kulturne dediščine. Leži ob izlivu reke Krke v morje, s katerim ga povezuje Antejev kanal. Ko smo izstopili iz avtobusa, smo slišali molitve, ki so ob močnem ozvočenju preplavile mesto. Prišli smo ravno na največji praznik, na god sv. Mihovila, mestnega zavetnika. Skozi mesto se je vila praznična procesija, maša je potekala na trgu ob katedrali. Zanimiv je bil pogled na prisotno množico, v kateri smo lahko opazili domačine v narodnih nošah in cerkvene dostojanstvenike z zastavami. Lokalna vodička Zvonka nas je vodila po labirintu ulic starega jedra in iskala najtišje med njimi, da nas je lahko poučila o mestu, njegovi

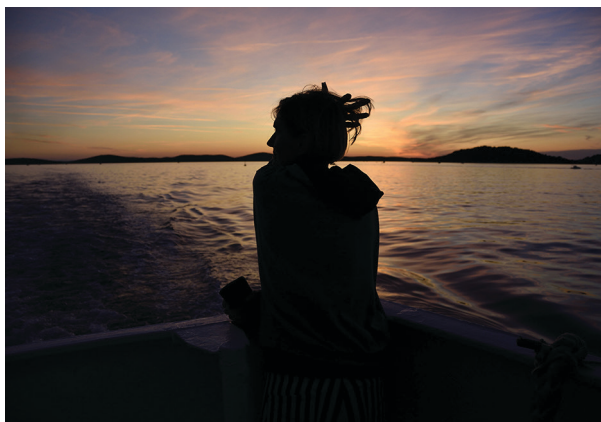
zgodovini in zgodbah. Največji znamenitosti mesta sta gotsko-renesanačna katedrala sv. Jakoba, zgrajena iz belega bračkega kamna. Gradili so jo več kot sto let in pravijo, da je največja kamnita cerkev na svetu. Druga je trdnjava sv. Nikole, ki varuje mesto z morske strani. Obe sta na Unescovem seznamu. Izvedeli smo, kako pomembna je bila v preteklosti mestna promenada, ki je zdaj delno zaprta, kakšne čepice so nosili nekoč oženjeni mošje in kakšne vdovci, zakaj domačini ulico Kralja Tomislava poimenujejo »Kala larga« ali široka ulica, Ulico Jurija Šižgorića pa »Mastna«. Izvedeli smo tudi, kako so nekoč z dišavnicami označevali gostilne za nepismene, kaj nam povedo stebri na vogalih hiš ali »kantunih«, legendo o obrambi mesta pred Turki. Videli smo kamnite pitnike za pse in mačke in še marsikaj. Še pred koncem maše so topničarji ustrelili iz dveh topov izpred vhoda v obzidje. Očitno se je fantom mudilo na kosilo ...

Slika 1: Čudovit pogled na reko Zrmanjo (foto: Matej Ažman).

Slika 2: Reka Zrmanja v objemu skalnih previsov (foto: Matej Ažman).

Slika 3: Opojni sončni zahod iz Primoštena (foto: Matej Ažman).

Slika 4: Najboljša reklama za dobre ribice so tiste »mice« :) (foto: Milan Brajnik).

S kosilom v neomejeni količini so nam postregli v prijetnem ambientu pri Agroturizmu Kalpić v Kalpićih pri Lozovcu. Povratek sta nam popestrila prenos rokometne tekme iz Pariza, ki se ni iztekla po naših

željah, ter zaprta cesta v dolini naše Krke, ki je čas vožnje krepko podaljšala. Vsekakor si bomo izlet zapomnili po nepozabnih trenutkih v objemih čudovite narave reke Zrmanje, Obrovca, Primoštena, otoka Zlarina in starodavnega Šibenika. V nadaljevanju je prikazana še fotoreportaža našega izleta z najlepšimi in največjimi znamenitostmi.

Slika 5: Na vrhu otoka Zlarin, ki je bil skorajda premajhen za vse (foto: Janez Dotti).

Na izletu na jadransko obalo se vidimo naslednje leto. Pridruži se nam tudi ti!

Zapisala: Vesna Mikek, e-naslov: vesna.mikek@gmail.com

Foto:

Matej Ažman, e-naslov: matej.azman@zrc-sazu.si

Janez Dotti, e-naslov: dottijani@gmail.com

Milan Brajnik, e-naslov: milan.brajnik@gis.si

IZLET STAREJŠIH ČLANOV LJUBLJANSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA

Na deževen dan, v četrtek, 10. oktobra 2019, smo se starejši člani Ljubljanskega geodetskega društva dobili ob 7. uri na Dolgem mostu, osem prijavljenih se je odjavilo zaradi napovedanega slabega vremena in lahko rečemo, da so bili resnično prikrajšani za udeležbo na prijetnem izletu. Z manjšo zamudo nas je šofer avtobusa odpeljal v smer Dolenjske. Na poti smo zavili na parkirišče v Ivančni Gorici, tam so se nam pridružili še zadnji trije potniki – člani društva. Zaradi slabega vremena se je

nekoliko spremenil program in pot smo nadaljevali po regionalni cesti v Belo krajino. Peljali smo se po slikoviti cesti, zunaj je bilo oblačno, v avtobusu pa je bilo prijetno in slišalo se je kramljanje med starimi prijatelji. Mimo Vahti (gorski cestni prelaz) čez Gorjance smo se pripeljali v Jugorje, tam smo doživeli carino na meji za vstop v Svobodno belokranjsko ozemlje (SBO). Avtobus se je ustavil, prvi počitek – kava, tu nas pričaka prijazna lokalna vodička. Stopili smo v gostišče Petra Badovinca, bili smo toplo sprejeti in postreženi z domačim zeliščnim žganjem, imenovanim Karampampoli, recept zanj so razvili predniki gostilničarja Petra predavnimi leti in ga pozna le gostilničar sam. Postreženi smo bili s kavo in belokranjsko pogačo. Vodička in gostilničar Peter sta nas opozorila, da za potepanje po deželi med Kolpo in Gorjanci v SBO potrebujemo belokranjski »pasuš« in »vinojeto«, s katero lahko uveljavljamo razne popuste itd. Skupno z vodičko smo uredili carinske obveznosti in se odpeljali v SBO – deželo Belo krajino. Prvi postanek je bila Radovica, do tja smo slišali obširno razlago zgodovine in o sedanosti Bele krajine, kako je razdeljena na tri občine, in sicer: Metliko, Črnomelj in Semič. Slišali smo, kako sta pridno delo človeških rok in narava ustvarila skozi čas slikovito belokranjsko krajino, ta je pretežno kraška, prepredena s kraškimi pojavi, na območju Gorjancev in Kočevskega roga se spušča do reke Kolpe. Kulturna krajina je izjemno pestra in je pomemben življenjski prostor, tako človeku kot rastlinam in živalim. Danes je Bela krajina s 27 tisoči prebivalci pomembna pokrajina, bogata z naravno in kulturno dediščino, ki se je izoblikovala skozi tisočletja v sožitju treh veroizpovedi ter petih etičnih pripadnosti. Tu srečamo znamenite stelnjike, najvišji vrh je Mirna gora s 1047 metri, nahajališča boksita, črni močeril in druge znamenitosti. Bela krajina je prepletena z vinogradi, prej omenjenimi stelnjiki ob mogočnih belih brezah in reko Kolpo.

Prispeli smo na Radovico, kjer smo vstopili v osnovno šolo Brihtna glava. V učilnici iz petdesetih let prejšnjega stoletja smo spoznavali Belo krajino na duhovit način. Stroga učiteljica je prisegala na palico in klečanje v kotu, nas pa je popeljala v ta skrivnostni svet in na koncu podelila izpričevalo kot dokaz osvojenega pozitivnega ali negativnega znanja o Beli krajini. Po prejetju izpričeval smo se odpeljali naprej do največjega belokranjskega mesta Črnomlja. Prvi pisni viri Črnomelj omenjajo 1228. leta, mestne pravice je dobil leta 1407, danes je sedež občine, mesto ima danes 6000 prebivalcev. V bližini je Muzej rudnika rjavega premoga Kanižarica, ki ga nismo obiskali, smo pa doživeli krožno vožnjo po mestu. Vodička nas je opozorila na župnijsko cerkev sv. Petra in gotško cerkev sv. Duha.

Nadaljevali smo vožnjo proti Metliki, ob Rosilnici pri Metliki nas je vodička opozorila na Tri fare – tri gotske cerkve, ki stojijo druga ob drugi. Ob regionalni cesti Črnomelj–Metlika pri vasi Otok smo zavili na polje in si ogledali letalo, ki je postavljeno v spomin na belokranjsko in slovensko letališče med 2. svetovno vojno. Od tu smo se odpeljali na Kočevsko. Vreme je bilo turobno in precej hladno. Novi vodič, ki je vstopil na avtobus v Kočevju, nam je razlagal o razvoju mesta Kočevje, o Kočevarjih in prispeli smo do Kočevskega jezera. Izvedeli smo, da je Kočevje največja občina po površini v Sloveniji, da je Kočevska prepletena s številnimi zanimivostmi naravne in kulturne dediščine, da je v središču mesta znamenita cerkev sv. Jerneja, da je bilo mesto omenjeno že leta 1363. Omenil ga je oglejski patriarh Ludvik della Terra, v prvi polovici 14. stoletja so ga naselili s slovenskimi in nato nemškimi naseljenci Kočevarji, naselil jih je grof Otenburški. Zvedeli smo, da se jezero uvršča med najčistejša v Sloveniji, je sicer umetno in sega v leta 1973 do 1978, nastalo je po površinskem izkopu rjavega premoga. Območje jezera je gnezdišče za mnoge vrste ptic, nekatere med njimi so tudi ogrožene. Rastlinje je zelo pestro in si ga je mogoče ogledati, saj je okoli jezera speljana tri kilometre dolga učna pot. Ob jezeru nas je prišel pozdravit vodja geodetske uprave iz Kočevja. Zahvalili smo se obema, vodiču in vodji GU, ob jezeru smo spili topel čaj in se odpeljali naprej na Dvor pri Žužemberku, kjer smo si ogledali železolivarski muzej in galerijo. V prostorih nekdanje železolivarne na Dvoru, tik ob reki Krki, smo si ogledali in spoznali železolivarstvo na tem območju. V letih 1796 do 1891 je bila to največja železolivarna na tem delu Avstro-Ogrske. Zanimiv je tudi podatek, da je ta livarna prejela naročilo v letu 1806 od Karađorđevića za 60 topov in možnarjev. V letu 1834 je železarna dobila naziv »Cesarsko-kraljeva privilegirana tovarna za litoželezno in kovano blago kneza Auersperga«, zaposlovala je 500 delavcev. Na Dvoru so izdelovali serijske ulitke iz sive litine z lamelnim grafitom iz jekla. Naredili so tudi 4,2 metra visok spomenik mecenu Žigi Zoisu, ki stoji na ljubljanskih Žalah, vodnjak v Višnji gori in vodnjak v Žužemberku itd. Železarna je pogorela in potem je niso več obnovili, zaprli so jo leta 1891. Ohranjena je vrsta spomenikov, izdelkov te livarne. Pot smo nadaljevali na grad Žužemberk, kjer nas je sprejela vodička, popeljala nas je po gradu ter ob tem intenzivno razlagala njegovo zgodovino. Ta je ena najslikovitejših in najtipičnejših srednjeveških trdnjav na Slovenskem, njeni ostanki se dvigajo visoko nad reko Krko. Kdaj je bil grad postavljen, ni točnega podatka, omenjena je letnica 1000, vklesana nad vhodnimi vrati štirioglatega stolpa, zraven stoji tudi kapela sv. Urha. Grad je bil mnogokrat dozidan, v letih od 1526 do 1533 so ga utrdili s sedmimi stolpi – bastijami. Lastništvo se je menjavalo, postavil naj bi ga Viljem, mož sv. Eme, najbolj znani lastnik je bil Janez Vajkard Auersperg. V gradu so bile zgrajene tudi ječe. Stavba je po zadnji izselitvi leta 1893 počasi propadala in tako je ostalo vse do druge svetovne vojne, ko so grad 1945. bombardirala zavezniška letala. V 60. letih prejšnjega stoletja so začeli prenavo, ki še traja. Na gradu potekajo prireditve v okviru različnih praznovanj in občinskega praznika itd. Razlaga zgodovine gradu je bila podrobna in zanimiva. Nadaljevali smo pot do farne cerkve sv. Mohorja, ki je bila med vojno požgana. Stoji na griču, zgrajena je z dvema dominantnima zvonikoma, obnovljena je bila s prispevki darovalcev leta 1993. V cerkvi smo zapeli nekaj pesmi in potem odšli na ogled spomenika NOB na Cvibljju, 305 metrov visoki vzpetini nad Žužemberkom. Spomenik NOB s kostnico je posvečen 1140 padlim partizanom in je delo arhitekta Marjana Tepine, postavljen je bil leta 1961. Ob spomeniku smo zapeli pesem Počivaj jezero v tihoti.

Malo premraženi in tudi lačni smo se odpeljali naprej do gostišča, kjer nas je čakalo pozno kosilo. Tu

smo se podkrepili in ogreli. Zadovoljni in veseli, da je za nami res zanimiv dan, polni lepih vtisov in prijateljskega druženja, smo se odpeljali proti Ljubljani. Program je bil skoraj prebogata za enodnevni izlet, a smo ne glede na to veliko videli, lokalni vodiči so nas popeljali skozi zgodovino krajev, ki smo jih obiskali, veliko smo zvedeli o različnih dogodkih, ki so pomembni za te kraje. Kljub oblačnemu in deževnemu vremenu smo starejši člani društva preživeli lep dan, za kar smo dolžni zahvale organizatorjem, ki poskrbijo za naše spoznavanje lepe domovine.

Zapisala: Milena Prosen

7. GEODETSKI TURNIR V BOVLINGU 2019

V ponedeljek, 21. oktobra 2019, je Ljubljansko geodetsko društvo že sedmič zapored organiziralo turnir v bowlingu v Klubu 300 v Ljubljani. Tega športno-rekreativnega in hkrati družabnega dogodka se udeležujejo geodetska društva iz vse Slovenije. Tokrat je zbralo 40 tekmovalcev, ki so sestavili osem po spolu mešanih ekip. Vzdušje je bilo odlično. Tekmovanje je bilo razburljivo vse do konca, saj se do zadnjih metov ni vedelo, kdo bo letošnji zmagovalec in prevzemnik zmagovitega prehodnega pokala. Turnir smo sklenili z razglasitvijo rezultatov ter druženjem ob pici in pijači. Prehodnega pokala se je letos razveselila ekipa Ljubljanskega geodetske društva Vrženica, sledila ji je ekipa Društva geodetov Severovzhodne Slovenije – 1. ekipa, tretje mesto pa je prevzela ekipa GeoNARIS. Iskrene čestitke.

Seznam vseh nastopajočih ekip in njihova razvrstitev sta prikazani v spodnji razpredelnici:

Razvrstitev	Ekipa
1	Ljubljansko geodetsko društvo – Vrženica
2	Društvo geodetov SV Slovenije – 1. ekipa
3	GeoNARIS
4	Društvo geodetov SV Slovenije – 2. ekipa
5	Geodetski inštitut ena
6	Ljubljansko geodetsko društvo
7	Geodetski inštitut dva
8	LGB – Brez T

Slika 1: Najhitrejših in najboljših bovlarjev in bovlark ni mogel ujeti niti fotograf (foto: Miha Muck).

Slika 2: Izkazalo se je, da so geodeti tudi dobri geometri ... (foto: Borut Kermolj).

Slika 3: Pokal, za katerega se spleča priti in zmagati :) (foto: Milan Brajnik).

Vsem udeležencem se zahvaljujemo za obisk ter jim želimo obilo športnih in delovnih uspehov.

Se vidimo naslednje leto.

Zapisal: Borut Kermolj, e-naslov: borut.kermolj@gmail.com

Foto: Miha Muck, e-naslov: miha.muck@igea.si; Borut Kermolj e-naslov: borut.kermolj@gmail.com; Milan Brajnik, e-naslov: milan.brajnik@gis.si

30 LET JE MINILO – KAM NAPREJ?

Andrej Mesner

Leta 2002 smo v Društvu študentov geodezije Slovenije v Ljubljani organizirali mednarodno srečanje študentov geodezije. Nepozabna izkušnja vseh, ki smo tako ali drugače sodelovali, saj smo pri tem postali kar mala družina. Takrat se je iztekalo tudi moje študentsko obdobje in počasi sem začel razmišljati o resni službi. Še dobro se spomnim, da sem imel prvi razgovor za službo na Igei ravno jutro po tem, ko je prvi v naši študentski družbi dobil sina. Priznati moram, da si takrat nisem predstavljal, da bom toliko let ostal v svoji prvi službi. Že od samega začetka sem se na Igei počutil dobro predvsem zaradi odprtega kolektiva in vodstva, ki je spodbujalo »razmišljanje zunaj okvirjev«. V vseh teh letih mi ni zmanjkalo izzivov.

Pisalo se je leto 1989, ko je bilo ustanovljeno podjetje, ki je bilo od vsega začetka naravnano razvojno in usmerjeno v področje geografskih informacijskih sistemov. Sodelovali smo tako rekoč v vseh fazah razvoja informacijskih sistemov na področju nepremičninskih evidenc v Sloveniji. Vse se je začelo s temeljno nepremičninsko evidenco, to je zemljiškim katastrom, nadaljevalo s katastrom stavb in zbirnim katastrom gospodarske javne infrastrukture. Delovanje smo širili tudi na druga področja, kot so: urejanje prostora, gospodarjenje z nepremičninami, gospodarjenje s cestami, zaščita in reševanje, vojska, varovanje okolja, turizem, inženiring pri investicijah in še mnoga druga področja, s katerimi smo si nabirali izkušnje na državni, regionalni in občinski ravni. Pomembne izkušnje smo pridobili z izvedbo projektov, ki jih je financirala Svetovna banka in za katere smo pridobili evropska sredstva. Usmerjali smo se predvsem v prostorske podatke, poslovne procese naročnikov ter informacijske sisteme, prilagojene specifičnim naročnikovim potrebam. Vedno nam je bilo vodilo, da je treba dobro poznati predvsem uporabnike in njihove procese, če želiš zasnovati učinkovit informacijski sistem. Z operativnimi projekti smo si gradili znanje, potrebno za razvoj (informacijskih) sistemov.

Pred več kot petnajstimi leti smo začeli dejavno delovati tudi v tujini, saj smo bili prepričani, da lahko tja prenesemo dragocene izkušnje, ki smo jih pridobili v Sloveniji. Od leta 2007 do danes smo sooblikovali državne informacijske sisteme na področju nepremičnin v Makedoniji, na Hrvaškem in v Srbiji. Nepremičninski (informacijski) sistemi so zelo specifični in tesno povezani z družbeno ureditvijo, kulturo in zgodovino vsake države. Zaradi tega so projekti uvedbe tako pomembnih informacijskih sistemov, kot je nepremičninski, izredno kompleksni in dolgotrajni, saj gre razvoj informacijskega sistema večinoma z roko v roki z reformo nepremičninskega sistema. Prav zaradi tega smo še posebej ponosni, da vodimo in vzdržujemo katastrske informacijske sisteme v štirih državah. Podjetje Igea d.o.o. letos praznuje 30 let delovanja, kar nas uvršča med podjetja z daljšo tradicijo na področju geoinformatike v Sloveniji in širše v regiji. Danes lahko rečemo, da je naše največje bogastvo več kot 40 zaposlenih, ki s svojim znanjem, izkušnjami, inovativnostjo, zavzetostjo in predvsem iskricjo v očeh sooblikujejo sedanost in gradijo prihodnost podjetja. Podjetje se je razvijalo in rastlo, zato nam je po 30 letih postal premajhen tudi dom, v katerem smo bivali. Koprsko ulico 94 v Ljubljani smo zamenjali s Podpeško cesto 1 na Brezovici.

Ljudje se na vse navadimo, na dobre stvari prej, na slabe nekoliko kasneje. Po 30 letih veliko stvari postane rutina, tako smo se tudi mi navadili na staro lokacijo, zato je po selitvi avtomobil marsikdaj kar sam zapeljal

proti njej. Zavedamo pa se tudi, da rutina ubija ustvarjalni duh zaposlenih v podjetju. Željni nadaljnega razvoja in napredka, smo z vsemi zaposlenimi pričeli pripravljati strategijo za naslednje srednjeročno obdobje. Na delavnicah smo slišali veliko mnenj, od bolj ambicioznih do težje izvedljivih, ki smo jih na koncu strnili v za zdaj še delovno različico naše poslovne vizije: »Iz vodilnega podjetja na področju katastrskih sistemov na Balkanu želimo postati vodilno podjetje na področju prostorskih informacijskih sistemov v jugovzhodni Evropi ter na posameznih področjih tudi širše. Pri tem bomo s tehnoloških in vsebinskim razvojem in izkušnjami ter zadovoljnimi in pripadnimi zaposlenimi postali ‚trendsetter‘ v regiji in širili napredna znanja in sisteme o upravljanju prostora.« V poslanstvu smo zapisali še: »Državam bomo s svojim znanjem in sistemi pomagali znižati stopnjo korupcije in omogočili večjo preglednost delovanja.« Strategija je v nastajanju, zelo pomembno je, da bo to naša skupna strategija, ki jo želimo živeti v prihodnje. Ne razmišljam o revoluciji, ampak želimo po poti evolucije razvijati podjetje. Naša prva skrb je močna in enotna ekipa zaposlenih. Želimo, da so naši zaposleni med najboljšimi na svojem področju dela, da so družbeno aktivni, zadovoljni na delovnem mestu in skupaj s podjetjem osebno rastejo. V prihodnjih letih se bomo osredotočili na naslednja področja dela: nepremičninske evidence na državni ravni, prostorski informacijski sistemi na državni in regionalni ravni, prostorski informacijski sistemi v digitalni preobrazbi družbe (na primer platforme pametnih mest), upravljanje cest in prometa.

Razvoj v najširšem pomenu besede je naša druga skrb. Prihajajoče obdobje bodo zaznamovali okoljski izzivi in digitalna preobrazba in skupaj se moramo ustrezno odzvati na to. V prihodnje si želimo še več sodelovati s fakultetami in razvojnimi institucijami ter dejavno sooblikovati različne interdisciplinarne skupine, ki bodo sposobne prebojev na različnih ravneh. Izkušnje, ki smo jih pridobili doma in v tujini, nam dokazujejo, da znamo poslušati, da znamo sistemsko pristopiti k stvarem, da znamo uporabiti ZKP¹, da znamo sodelovati v interdisciplinarnih skupinah, da znamo zadeve dobro zastaviti in predvsem, da jih znamo pripeljati do uspešnega konca. To mi vliva optimizem, da zmoremo in znamo korakati naprej po poti evolucije.

Ponosen sem, da bom z novim letom prevzel vodenje podjetja, in verjamem, da bom ob odlični ekipi uspešno krmaril ladjo na poti do uresničitve naše skupne vizije. Tako kot podjetje smo tudi kot družba, država in geodezija pred velikimi izzivi. Prepričan sem, da zna geodetska stroka v procesu digitalne preobrazbe ter v spopadanju z okoljskimi izzivi ponuditi veliko. Smo na točki, ko nekateri v geodeziji komentirajo, da nižje več ne gre, da ne vidijo luči na koncu predora. Sam jo vidim, z evolucijo lahko v petih letih dosežemo veliko, v desetih pa ogromno, samo odločno moramo nadaljevati sestavo mozaika.

Ob izteku leta se veselimo 30-letnice delovanja Igee, ki jo bomo skupaj s prijatelji, poslovnimi partnerji in znanci proslavili z zdravico novim zmagam v prihajajočem letu. Sredstva pa ob svojem jubileju namesto organizaciji proslave namenjamo Geodetskemu vestniku, saj menimo, da je zelo pomemben gradnik razvoja naše stroke.

¹ Dr. Joc Triglav večkrat uporablja to kratico, ki mi je zelo blizu. Pomeni pa zdrava kmečka pamet.

Andrej Mesner, univ. dipl. inž. geod.

Igea d.o.o.

Podpeška cesta 1, SI-1351 Brezovica pri Ljubljani

e-naslov: andrej.mesner@igea.si

DR. JURE BESENIČAR IN MEMORIAM

(1946-2019)

Poleti nas je zapustil dr. Jure Beseničar, nekdanji profesor na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani in direktor raziskovalnega inštituta Geodetskega zavoda Socialistične republike Slovenije.

Jure Beseničar je bil rojen 17. maja 1946 v Ljubljani. Na Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani je na študiju geodezije diplomiral leta 1971. Strokovno izpopolnjevanje je nadaljeval na mednarodno priznani raziskovalni in izobraževalni instituciji ITC v Enschedeju na Nizozemskem. Po vrnitvi v Slovenijo je na Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani leta 1977 doktoriral. Po doktoratu je na isti fakulteti začel poučevati predmete s področja fotogrametrije, fotointerpretacije in izravnalnega računa. Leta 1984 je bil izvoljen v naziv izrednega profesorja. V obdobju 1983–1987 je opravljal naloge predstojnika Oddelka za geodezijo Fakultete za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani.

Med letoma 1977 in 1983 je kot direktor inštituta vodil raziskovalno delo na Geodetskem zavodu Socialistične republike Slovenije. Z metodologijo kontrole in vodenja procesov, ki je vključevala fotogrametrične postopke, se je uveljavil tako v težki industriji kot v ladjedelništvu. Kot strokovnjak na področju fotogrametrije je bil uveljavljen doma, v Evropi ter Severni in Južni Ameriki.

V 90. letih prejšnjega stoletja je vodil geoinformacijski center na takratnem ministrstvu za varstvo okolja in urejanje prostora. Vodil je uvajanje digitalizacije geodetskih evidenc v Sloveniji. Po letu 2000 je sodeloval pri organizaciji in izvedbi izobraževanj s področja geoinformatike za občine in upravne delavce, raziskovalno pa je deloval v raziskovalno-razvojni skupini Geodetskega zavoda Celje. Objavil je več strokovnih in znanstvenih člankov ter učbenikov.

Zapisal: dr. Bojan Stopar, Univerza v Ljubljani, Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo